

TESIS D'AGOST

assemblea

L'independentisme en acció

I

El Procés d'Independència respecte d'Espanya desenvolupat pel poble català entre el 2006 i el 2014; afirmat amb la majoria parlamentària de 2015; referendat el Primer d'Octubre de 2017; i sancionat, el 27 d'aquell mes, amb la proclamació de la independència de Catalunya pel Parlament, continua i continuarà viu mentre la seva gent lluiti per fundar la República de Catalunya al si dels Països Catalans.

II

Al llarg de catorze anys, el poble mobilitzat va posar al servei de tot el país i de les institucions pròpies, majoritàries al Parlament, una ètica democràtica menyspreada i una acció pacífica reprimida. La lluita insubornable per imposar el poder propi des del carrer i les institucions no va ser, però, corresposta amb el sosteniment de la independència pels partits parlamentaris, incapaçs de defensar-la i de respondre a la causa general repressiva desfermada per l'estat espanyol.

III

La resposta totalitària d'Espanya a tots els nivells ha estat la de negar d'arrel qualsevol solució negociada, fins i tot des de la seva pròpia Constitució, a la legítima reivindicació de Catalunya. En ignorar aquesta opressió sistemàtica i permanent, la tàctica d'establir taules de negociació amb qualsevol govern espanyol de torn, en condicions d'inferioritat, només ha servit per ajudar a mantenir, una vegada més, l'estabilitat de l'estat opressor i afeblir les reivindicacions de Catalunya. Cap debilitat, renúncia, o interès particular, que pressuposin una "obediència anticipada" o "servitud voluntària" enfront d'Espanya, ha de tòrcer la voluntat d'alliberament del poble de Catalunya. En conseqüència, la independència de Catalunya haurà de ser radicalment i obstinadament unilateral, mitjançant processos de resistència i rebel·lió de la seva gent que obliguin Espanya a negociar entre iguals; altrament, la independència no serà.

IV

El poble mobilitzat no pot tornar a ser la força auxiliar d'unes institucions que, subordinades al domini de l'estat opressor, impedeixin tota possibilitat de respondre a l'esperit i el desig d'emancipació nacional. La gent haurà de recuperar el lideratge des del carrer i crear organitzacions capaces d'establir amb les institucions noves i equivalents relacions de força. En cada moment i circumstància, caldrà cercar en tots els àmbits de lluita un equilibri dinàmic per tal que el poder guanyat pel poble en pugna directa no resti hipotecat per unes institucions subordinades a Espanya.

V

L'energia històrica del Primer d'Octubre, arrelada a la terra, va alimentar la cohesió i solidaritat de la lluita de la gent: de Barcelona a Girona, de les Terres de l'Ebre al Pertús, de Ponent a la Catalunya Nord, milers de persones van posar el seu cos en defensa de tots els represaliats sense distinció; van agafar el transport públic o privat per marxar sobre la capital o ocupar-ne l'aeroport; van col·lapsar carreteres i tallar passos fronterers; i es van manifestar pacíficament, un cop més, contra la violència espanyola. Aquest és, i ha de ser, l'exemple a seguir. En ignorar aquest poder de la gent mobilitzada, la claudicació institucional d'octubre de 2017 va deixar el moviment abandonat a la seva sort. Mai més una estratègia per aconseguir la independència ha de permetre que el poble sigui l'ase de tots els cops de la força cega del totalitarisme espanyol. Forjar eines d'autodefensa haurà de ser una tasca indispensable en la via de l'alliberament nacional.

VI

Per ser alliberadors a Catalunya, no podem ser serfs a Espanya. Cap estratègia independentista no podrà reeixir si pretén de muntar, alhora, el cavall de Catalunya i el cavall d'Espanya. Ajudar a fer governs a Madrid, mentre es proclama emfàticament la voluntat de fer la independència, és una trampa del catalanisme subordinat, que només serveix per maquillar la faç repressora de l'estat per activa i per passiva. Per activa, en dotar-lo de legitimitat davant l'opinió pública internacional a través de pactes parlamentaris al Congrés dels Diputats i de simulacres de negociació que pretenen d'enterrar de manera espúria el poder democràtic del Primer d'Octubre; i per passiva, perquè, en adoptar tàctiques de submissió, s'ha provocat la pèrdua de la majoria al Parlament i propiciat la constitució d'un govern profundament espanyolista amb afegits del catalanisme més venut i reaccionari. Les falses mesures de reparació obtingudes al preu de pactar amb el govern espanyol de torn una llei d'amnistia només han servit perquè l'estat les utilitzi, en la millor tradició dels sistemes dictatorials, per a perdonar els seus sicaris.

VII

La primera fase de lluita pel reconeixement de la legítima reivindicació del dret de decidir de Catalunya s'ha saldat amb la negativa i la repressió totalitària imposada per Espanya contra el nostre poble. La negació de drets imprescriptibles, reconeguts internacionalment als pobles sense estat, ens obliguen a continuar per la senda de reivindicar-los sense treva. Però la lliçó apresada els darrers anys ens exigirà una lluita més complexa, diversa i articulada, acompanyada d'uns recursos que la facin més eficient i orgànica amb l'objectiu cercat. En aquest sentit, la depredació colonial que practica Espanya sobre Catalunya ens obligarà a idear formes de lluita específiques, flexibles i audaces per trencar les línies enemigues, desarticular-ne les forces, i passar a l'ofensiva en els espais econòmic, social, cultural i militar del seu domini.

VIII

Durant el procés d'independència, el poble mobilitzat ha coagulat la seva potència rupturista mitjançant entitats creades ad hoc o adaptades a les exigències de cada moment. La dedicació, sacrifici i endurança de milers de socis i militants han demostrat que el moment històric actual està marcat a foc per l'empremta de l'independentisme, únic àmbit de disputa material i simbòlica del futur de Catalunya. Les grans manifestacions de masses van formar part de la primera fase del procés, del qual han de ser un exemple permanent i un model a seguir i perfeccionar quan caldrà forçar l'estat enemic a negociar d'igual a igual. Ara, però, quan el totalitarisme espanyol pretén ficar l'escena política de Catalunya en la cleda d'una "pacificació" d'empremta colonial, és obligat que les entitats refacin tàctiques i formes de lluita per tornar a ser útils a les exigències actuals. A tall d'exemple, la cultura no es pot desvincular de la base material de la seva creació, reproducció i distribució. Si un país està sotmès a un espoli colonial, com el que pateix Catalunya, la seva cultura serà colonial, i no podrà projectar i desenvolupar l'hegemonia que ens cal per conservar la llengua i preservar el patrimoni històric de la nació sencera entre els pobles avançats del món.

IX

Centenars de milers d'independentistes han triat els últims anys l'abstenció electoral en eleccions de tota mena per oposar-se a la claudicació estratègica i la impotència tàctica dels partits parlamentaris independentistes. Enfront, però, de la seva feblesa i inconseqüència, producte de la separació entre el carrer i les institucions, l'independentisme civil no es pot abstenir de menar una batalla permanent en tots els terrenys possibles, i amb tots els recursos al seu abast, per capgirar la subordinació de les institucions pròpies a Espanya.

X

L'activisme civil independentista ha de fer un salt de qualitat i de quantitat per esdevenir força de xoc permanent contra l'estat, alhora que creador i dipositari de les condicions que permetin generar estructures de país sorgides del coneixement, la lluita i l'organització del poble mobilitzat. Socis d'entitats civils i militants de partits polítics han d'esdevenir subjectes polítics de primer rang. Les entitats civils han de ser representants col·lectives de la lluita popular directa enfront de les institucions per fer-les anar al pas, si es desvien de la pràctica independentista, o per fer pinya amb elles. Entitats refundades i organitzacions polítiques de nova planta han de crear blocs unitaris de lluita com a punta de llança en l'embat final per la independència.